

2. BASKI

Neseli Günlük 1

= BEN
gülmeyim de =
KİM gülsün!

NEŞE KUZU'NUN
GÜLMELİK MACERALARI

SELCEŃ YÜKSEL ARVAS

Neşeli Günlük

Ben Gülmeyim de Kim Gülsün!

Yazar: Selcen Yüksel Arvas
Yayın Yönetmeni: Sibel Talay
Kapak Tasarımı: Erdi Demir
Mizanpj: Tamer Turp

Carpe Diem Kitap

Yayın No: 208
Yerli Roman-Öykü
1. Baskı, İstanbul, Mart 2018
Yayincılık Sertifika No: 12366

ISBN: 978-605-144-172-6

Lacivert Yayıncılık Sanayi ve Ticaret A.Ş.
Çağaloğlu, Alemdar Mahallesi,
Alaykökü Caddesi, No:5 Fatih / İstanbul
0212 511 24 24
kitap@carpediemkitap.com

carpediemkitap.com
facebook.com/carpediemkitap
instagram/carpediemkitap
twitter.com/carpediem_kitap

Baskı ve Cilt:
Çağlayan Basım Yayın A.Ş.
Sarnıcı yol No:7 Gaziemir / İzmir
Tel: (0232) 274 22 15
Sertifika No: 11314

® Bu kitabın tüm yayın hakları, anlaşmalı olarak
Carpe Diem Kitap, Lacivert Yayıncılık
Sanayi ve Ticaret Anonim Şirketi'ne aittir.
İzinsiz yayılamaz. Kaynak gösterilerek alıntı yapılabılır.

Son beş gecedir uuyuyamıyorum. Üniversite sınav sonuçları açıklanacak!

Bugün artık son gece. Yatacağım kalkacağım ve nereyi kazandığımı öğreneceğim. Çok heyecanlıyım!

Bir an yataktı ‘Ya kazanamazsam!’ diye düşündüm, nefesim daraldı.

Aslında kazanamama ihtimalim yok bence. Gerçek eğri oturup doğru konuşayım, dersanede denemelerden sene boyunca pek parlak sonuçlar alamadım. Ama sınavım gayet güzel geçti. Ben bile şaşırdım. Cevap anahtarına da tam olarak bakmadım ama herhalde yanılmıyorumdur.

Üstelik açıkta kalmayayım diye çok düşük puanlı yerleri bile yazdım. Dersanedeki rehberlikçi kesinlikle karşı çıktı. Ne istediğimi bilerek tercih yapmalymışım. E ben biliyorum ne istediğimi... Yazar olmak istiyorum!

Yazar olmak için de özel bir bölüm okumaya gerek yokmuş, önemli olan çok okumak ve yazabilmekmiş.

Şahsen çok okuduğumu düşünen bir insanım. Babam “Kitaba da para mı verilir? Nasıl olsa okuyup bir tarafa atacaksın” dediği için okul kitapları dışında pek kitap alamıyorum ama arkadaşlarda ne bulursam okuyorum.

Ayrıca genç kız dergilerine de bayılıyorum. Gerçi onları da alamıyorum, ama en iyi arkadaşım Gizem, dergi delisi. Sayesinde hepsini okuyorum. Okulun kütüphanesinin de müdafimiyim diyecektim ama değilim, çünkü okulumuzun bir kütüphanesi yok! Ama olsaydı müdafimi olurdum kesin.

Rivayetlere göre bizim ilçede bir kütüphane varmış ama babaannem okul dışında bir kızın evden çıkışmasını “Çoh gezen tıvığın ayana poh bulaşır, nideceeen sokakta!” kapsamında değerlendirdiği için henüz oraya da gitmek nasip olmadı. Ama anneme söylediğim, izin verdi. İlk fırsatта gideceğim, aklımda!

Yazma kabiliyetime gelince... Hmm... Aslında henüz çok bir şey yazmadım. Birkaç aşklı şiir ve aşklı şarkı sözü. Bir de ilkokulda yıldız alan hayvanlar günü kompozisyonumu unutmamak lazım tabii.

Bunların dışında kayda değer bir çalışmam olmasa da istersem yazabileceğimi düşünüyorum. O yüzden üniversitede okuduğum bölüme de pek önem vermiyorum açıkçası. Su ürünleri, ipekböcekçiliği, madencilik bile okusam yazar olabilirmişim. Daha ne!

Dediğim gibi sınavım gayet iyi geçti. Sorular o kadar basitti ki hepsini yıldırırm gibи cevaplardım.

Sınav bitimine kırk beş dakika kala çıktım. Kapıda bekleyen veliler çok şaşırdı. Bir tek kendi ailem şaşırmadı. Çünkü kapıda beklemiyordu! 😊

Milletin anası babası çocuğu üniversiteyi kazansın diye ne yapacağını şaşırır, bizimkiler oralı bile değil. Gerçi ara sıra babam, “Dersaneye dünya kadar masraf yaptık, kazanamazsan alırım ayağımın altına!” diyor. Ama almaz, biliyorum. Şimdiye kadar her ayağımın altına alırım dediğinde alsaydı ohoooo. Sert durur ama kalbi yumuşacaktır babamın. Parası boş gitmesin diye bana gözdağı veriyor. Etkili de oluyor hani.

Gaza gelip tam ders çalışacak oluyorum, gerçi bu sefer de babaannem “Okuyup da nolacağan? Okuyan gizlerin dili uzuyor. Goca bulamıyorlar” diyerek bütün hevesimi kırıyor.

Evde okumamı tek destekleyen annem. Okuyup da öğretmen olmamı istiyor.

Hem para kazanırmışım, hem tatili çokmuş, böylece evimi, çocuklarımı ihmal etmezmişim.

Bu arada hayır, evli değilim. Sözü geçen çocuklar da bana ait değiller. Kendime ait bir evim de yok. Yani günün birinde olursa demek istiyor sevgili annecigim. Fakat ben pek evlenebileceğimi sanmıyorum. Çünkü...

Neyse boş ver. Daha baştan hemen her şeyi dök-meyeyim.

Sahi ben ne diyordum? Ha! Sınav çıkışını anlatı-yordum.

Eve geldiğimde babaannem her zamanki gibi ev-lilik programı izliyor, annem de camın dışına çıkmış çerçeveleri cifliyordu.

Sınavımın çok iyi geçmesine annem çok sevindi. İnanmayacaksın ama babaannem de sevindi. Oysa hiç umurunda değil gibi duruyordu.

Beş senedir çeyizime bir fiskos örtüsü örüyor. Henuz yarıyı yeni geçti. Üniversiteyi kazanırsam evlenme işiyle birlikte fiskosun teslim tarihi de ertelenir diye sevindi herhalde.

Sınavdan sonra eve daha yeni girmiş, iki lokma bir şey yemiştim ki zil çaldı. Nuran Teyze gelmiş.

Nuran Teyze, Yüksel'in annesi. Şimdi sen Yüksel de kim diyeceksin. Hımm, nasıl anlatsam ki...

Yüksel bizim apartman komşumuz. Çooooook yakışıklı! Geçen sene Boğaziçi'ni kazandı. Bilgisayar mühendisliği. Anası önceden de havalıydı ama artık hiç yanına yaklaşılmaz oldu. Ama Yüksel öyle değil. Çok mütevazı. Hem de çooooook yakışıklı! Hımm bunu demiştim galiba, ama öyle işte yani. Laf aramızda, onu çok beğeniyorum.

Gerçi onun benden haberi bile yok. ☺ Zaten sözde aynı apartmandayız ama kendisini hiç görmedim desem yeridir. Nuran Teyze'nin dediğine göre okul dışında hiç evden çıkmazmış. Sürekli ders çalışı吃过。Birkaç kez okula gidip gelirken apartman girişinde karşılaşştık. He bir kere de Nuran Teyze'ye kabartma

tozu var mı, diye sormaya gittiğimde kapıyı açıp “Anne kapıda bir kız çocuğu var, seni istiyor” demişti. ☺

Ama bu olayın üzerinden nereden baksan iki yıl geçti, ben de üç santim daha uzadım.

Bir kez daha karşılaşsak her şey çok daha farklı olabilir. Ayrıca bütün kalbimle inanıyorum ki tanışa o da kesin sever beni.

Neyse, bu kadar açıklama yeter. Müsaadenle olaya kaldığım yerden devam edeyim:

Kapıda Nuran Teyze’yi görünce aklıma Yüksel geldi, ister istemez gülümserdim.

“Eee kız nasıl geçti sınavın?”

Nuran Teyze, Yüksel’in annesi olmanın yanı sıra aynı zamanda bizim mahallenin sınav denetmeni. Kimin ne sınavı var araştırır, bulur, sınav sonrası soruya çeker, oğlunun sınavlarıyla karşılaşır ve burun kıvırır. Dediklerine göre Yüksel okula giderken Nuran Teyze okula kamp kurmuş. Her çocuğun sınav verilemini kendisinden edinmek mümkünmüş.

“Çok güzel geçti Nuran Teyze!”

Yüzü asıldı. “Hadi ya? Denemelerin de hep kötüydü, nasıl güzel geçer ki?” ☺

Yani tamam, sınavım iyi geçti diye üzülebilir ama insan bu kadar da çaktırmaz ki!

“Valla bilmiyorum, Nuran Teyze. Hep bildiğim yerlerden sormuşlar.”

“İstanbul gelir mi?”

“Şey... Gelir bence.”

“Dört yıllık?”

“E, evet, herhalde.”

“Oldu mu prestijli bir yer olsun kızım. Boğaziçi gibi. Yoksa anlamı yok zaten. Bak Yüksel’e. Boğaziçi’nden başka yere gitmem dedi, çat diye ilk tercihini kazandı. Eğer prestijli bir yer olmayacaksı bir sene daha dene. Prestij şart bu devirde.”

Dene demesi kolay tabii. Çektiğim stresi ben biliyorum. Babama da “Bir sene daha dersaneye gideyim” desem dükkândaki koyunların yanında sallandırır beni herhalde. Bu arada evet, babam bir kasap.

“Netlerine baktın mı?”

“Yoo.”

“E baksana akılsız kızım! Televizyonda hoca çıktı. Tek tek çözüyor hepsini. Hadi, benim işim var, pazara gitmem lazım. Sen netlere bak. Dönüşte uğrarım.”

Salona gittim. Şans işte babaannemin de evlendirme programı varmış. Şimdi elinden kumandayı almak için gerilla savaşı vermek lazım.

“Babaanneciğim, sınav sorularını çözüyorlarmiş. Başka kanala bakabilir miyim?”

“Nidecen gizim, senin cevabın değişimeyecek. Baksan ni olur, bakmasan ni?”

“Yaa babaanne yaa, çok merak ettim.”

“Şincik olmaz. Kel herifin taliplisi var dediler. Onu bekliyorum.”

Ay yine şu kel herif! Çıktığından beri babaannemin gözü üzerinde. Bir evlenip gideydi hayırlısıyla. Aylardır yurtiçinden, yurtdışından, gelmedik talibi kalmadı. Canlı yayında ölecek bu gidişle.

Tam “Ama babaanne, lütfen...” diye umutsuzca yalvaracaktım ki şans bu işte, reklam arasına girdi kanal!

“Tüh, tamı da yirinde!”

Babaannemin suratı asıldı. Kumandayı elinden attı.
Ben de hemen kapıp kanalı değiştirdim.

Gerçekten de her kanalda sınav sorularını çözüyordardı.

“Türkçe altıncı soru: Bu parçadaki numaralanmış noktalama işaretlerinden hangisi yanlış kullanılmıştır?”

Hmm, ben B demiştim. Noktalı virgül.

“Evet, gayet basit bir soru. Cevabı en kolay sorulardan biri. Sizin de tahmin ettiğiniz gibi cevap C, iki nokta.”

Aaaaaaaaaaaaaaaa!

“Gelelim yedinci sorumuza. Bu soru da yine çantada keklik sorulardan biri. Yukarıdaki paragraftaki yazım yanlışı olan kelimeyi soruyor. Hep birlikte okuyalım paragrafımızı.”

Hah, şu paragraf. İkinci kelime hatalı. Cevap B şıkları.

“Evet, sevgili öğrenciler. Cevap kabak çiçeği gibi ortada. Dördüncü kelime. Ahmet Çelebi hiç birlikte yazılır mı? Yazılmaz tabii. Cevap D şıkları.”

Ahmetçelebi birlikte yazılmaz mıymış? Aaaaaaaa-

“Hemen sekizinci soruya geçiyoruz...”

Ondan sonrası beynimde uğuldamaya başladı zaten. Cevabımdan emindim halbuki. Niye yanlış çıktı ki?

“Yiter gari, başlar şincik program.”

Babaanneme kumandayı uzatıp odama çekildim.
Moralım çok bozulmuştu. İki soru kontrol ettim, ikisi
de yanlış çıktı, iyi mi?

İyi değil tabii!

Ama daha kaç yüz soru var. Canımı sıkılmamalıymı.
İki tane de hata yapma payım olsun, değil mi ama?
Türkiye birincisi olmam şart değil. Kazanayım yeter.

Pazar dönüşü Nuran Teyze uğradı. Söylemedim
tabii yanlışlarımı. “Babaannem evlendirme programı
izliyordu, bakamadım” dedim.

Hem ona ne? Sınav benim değil mi?

Aslında sınavımdan emindim. İyi bir yer gelecekti
ama içime de bir kuşku düşmedi değil yani.

İşte böyle kaç haftadır sonuçlar açıklanacak diye
bekliyorum. Ve bu gece son gece! Yarın sabaha her
şey belli olacak!

Zzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzz... 😴

Nihayet bugün büyük gün... Sabah on birde sınavlar açıklanacak. Bizim evde bilgisayar yok. Sınav sonuçlarına bakmak için saat on bire beş kala Gizem'e çıkacağım. Sınav numaramın yazılı olduğu kâğıdı arıyorum. Kaç gündür ortalarda yok.

“Anneeee, sınav giriş kartım nerde?”

“Nereye attıysan oradadır.”

Klasik bir anne cevabı. Nereye attığımı bilsem sanki ona sorarım!

Saat on bir buçuğa geliyor, benim giriş kartı hâlâ yok. Deli oldum evin içinde done done aramaktan. Kapı çaldı. Gizem'mış. Ağlayarak içeri girdi. Kazanamamış. 😞

“Yaa üzülme yaa bu kadar. Hayatın sonu değil ya. Bir sene daha çalışırsın, iyi bir yer kazanırsın.”

“Üzülme demesi kolay, hüüüü!! Canım çıktı zaten bu sene, hüüüü!! Bir sene daha aynı stresi çekemem, hüüüüüüü!!!”

“İyi de sen sınavım iyi geçti demiyor muydun?”

“İyi geçti zaten. Kaydırmışındır. Yoksa bu kadar kötü gelemezdi, hüüüü!!”

Zavallı Gizem. Gerçekten de çok üzülmüş.

“Sen niye gelmedin bakmaya?”

“Yaa, giriş numaramı bulamıyorum ki. Deli oldum.”

Gizem’le birlikte aramaya başladık. O sırada kapı çaldı. Kesin Nuran Teyze’ydi!

Ve yanlışlıktan kurtulmuştim.

“Ne yaptın kız Neşe? Kazanabildin mi?”

Öff!

“Daha öğrenemedim nereye girdiğimi Nuran Teyze. Giriş kartımı bulamıyorum.”

“Amma aklın havada be kızım! İnsan giriş kartını kaybeder mi? Yüksel sınava girdiğinde kartından dokuz fotokopi aldım, yedekli olsun, kaybolmasın diye. Neyse öğrenince haber ver. Ben şu beş numaranın kızına bakayım. O da girecekti sınava.”

Beş numara? Gizemler! Eheheh. Gitsin baksın. Evde bulabilirse tabii.

Telefon çaldı. Ayyyy iyi ki işim var! Kilitlendi bugün telefonlar, kapılar. Zaten kartımı bulamadım, cinlerim tepemde!

“Nööeee?!!” diye açtım telefonu.

“Nööeee mi?”

Amanın babammış!

“Şey babacım, özür dilerim. Gizem'e diyordum yanlışlıkla açmış bulundum telefonu.”

Hah, iyi toparladım.

“Höyyt, güzel konuş, ağızını kırarım! Naptın sınav işini?”

Ay gözlerim doldu. Babam sınavımı soruyordu. Hangi dağda kurt ölmüştü acaba?

“Daha bakamadım babacım, birazdan Gizem'le bakacağız.”

“Tamam, bakınca ara. Anana ver bakiim. Napiyo tavus kuşum?”

Telefonu anneme götürdüm. Gizem'le giriş kartı mı aramaya devam ettik. Ve saatler süren arayışımız sonrasında sınav giriş kartımı çöpte, yumurta kabuklarının altında bulduk! Üstelik üzerine de ıslak ıslak çay demi dökülmüştü.

“Ögghhh!!! Kim attı bunu burayaaa?!!”

Kesin kardeşim Ozan'ın işidir. Allah'ın cezası! Çoraplarını yere atıyor diye hepsini toplayıp camdan fırlattığımdan beri neyimi ele geçirirse çöpe atıyor.

Neyse, bulduk ya...

Saat ikiye geliyordu. Hemen Gizemlere koştuk.
Bilgisayardan sayfaya girdik. Sayfa çok zor açıyordu.

Zavallı Gizem! Ne kadar üzülecek şimdi o kazana-
mayıp da ben kazanınca. Çok sevindiğimi belli etme-
yeyim bari. 😊

Sınav numaramı yazdım. Girişe bastık. Nefesimi
tuttum. Ve sayfa açıldı!

Sınav Giriş No: 98795867879873

Adı Soyadı: Neşe Kuzu

Aldığı Puan: 112.876

*Herhangi bir yükseköğretim programına kayıt
hakki kazanamadı.*

Hööö??!!!! Nayır! Nolamaz! Bu da ne?!!! Ama ama
ama... En alt sınırı bile geçememişim.

Bayılmak üzereydim. Tuttuğum nefesi bıraktım.